

Palæstina Nyt

NYHEDSBREV fra Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening
Marts 2005

ISSN 1396-9994
17. ÅRGANG NR. 1

Godt set

...Hvor bosættelserne umiddelbart efter Israels erobring af Vestbredden og Østjerusalem i 1967 lå som små 'øer' fordelt ud over Vestbredden, så er det i dag de palæstinensiske områder, der har overtaget rollen som øer. Resultatet er, at en voksende befolkning trænges sammen på stadig svindende landområder, samt at udgangspunktet for eventuelle territoriale forhandlinger til stadighed forrykkes i Israels favør.

For det internationale samfund er den store udfordring her og nu at undgå en situation, hvor oprettelsen af en selvstændig og levedygtig palæstinensisk stat umuliggøres for altid. I den forbindelse mener vi, at det er afgørende, at spørgsmålet om vold og spørgsmålet om territorium behandles som to forskellige og adskilte problemer. Afviklingen af bosættelserne bør med andre ord efter vores opfattelse ikke gøres afhængig af frekvensen af selvmordsbombeangreb og andre attentater rettet mod civile israelere...

Uddrag af kronik i Berlingske Tidende d. 13.1.2005. Kronikken er skrevet af Gitte Seeberg, Torben Lund, Lars Norman Jørgensen og Bent Sørensen, der alle deltog i en rejse til Vestbredden og Israel arrangeret af Plum Fonden



Peter Hansen

Israel er et begrænset demokrati

Peter Hansen takker snart af som chef for UNRWA, og vil – efter forlydende – kunne høres på et par offentlige møder rundt om i Danmark senere på foråret. I Berlingske Tidende kunne man læse følgende interview med ham d. 7.2.2005 (Interviewet er forkortet af Palæstina Nyt's redaktion)..

Israel er ikke en stat, som giver fulde og lige demokratiske rettigheder til alle sine indbyggere. Denne vurdering kommer fra den afgående danske FN-chef Peter Hansen. (...) Danskeren har ikke alene været en torn i øjet på den israelske regering, men også på stærkt projødiske politiske kredse i USA. Og angiveligt valgte FN's generalsekretær at bøje sig for presset og fyre den danske

topembedsmand.

Selv ønsker Peter Hansen ikke at gå nærmere ind i årsagerne til sit stop, men han erkender blankt, at der er stærke kræfter som har villet af med ham: »Kofi Annan har en række problemer at afveje, og det er hans åbenlyse ret at gøre det. Han

(Fortsættes side 5)

Palæstina Nyt

December 2004

Redaktionen afsluttet den 10. marts.

Palæstina Nyt udgives af Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening (DPV) og er udarbejdet af Søs Nissen (ansvarshavende) og Henning Kosack (layout).

Artikler og materiale fra nyhedsbrevet og DPV's hjemmeside (www.danpal.dk) kan frit bruges og citeres. Nyhedsbrevet bliver lagt ud på hjemmesiden kort tid efter det er udkommet, og man kan derfor nemt kopiere tekster til brug i læserbreve etc.

Dette Nyhedsbrev er trykt i 1000 eksemplarer. Er man interesseret i flere eksemplarer til uddeling o.lign., kan det bestilles på 35 35 48 68. For abonnement på Nyhedsbrevet ring venligst på 35 35 48 68

Dansk-Palæstinensisk Ven-skabsforening (DPV) har til formål at øge forståelsen for det palæstinensiske folks skæbne historisk og aktuelt. Foreningen støtter palæstinenserne krav om national selvbestemmelse. Kontingent er 150 kr. årligt.

Næste nummer af Palæstina Nyt kommer i marts 2005.

Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening
Danish-Palestinian Friendship Association
c/o Elsebeth Holm,
Sødalen 15,
2820 Gentofte
Tlf/Phone : +45 35 35 48 68
giro 9 31 81 19

Hjemmeside : www.danpal.dk
E-mail : danpal@danpal.dk

**Bush demokratiske korstog**

Af Pernille Frahm

I januar overværede jeg og mange andre internationale observatører, hvordan det palæstinensiske folk gennemførte det mest demokratiske valg i noget arabisk land overhovedet. Et valg, der af mange iagttagere blev vurderet som værende fuldt ud på højde med, valg i europæiske lande. Valget fandt sted under de mest vanskelige forhold: De israelske besættelses tropper fortsatte chikanen ved de mange tjek-points, palæstinensere i Jerusalem var til det sidste i en uafklaret situation omkring deres valget, der af israelerne blev kraftigt indskrænket og vanskeliggjort, militante grupper havde annonceret deres afstandtagen til valget og både Syrien og USA forsøgte af al magt at påvirke udfaldet.

At valget foregik demokratisk understreges af, at den nyvalgte præsident ikke fik de 98 % s opbakning, som kendetegner valghandlinger i totalitære lande. Palæstinenserne har markeret sig som et folk, der ønsker demokrati, pluralisme og dermed en levedygtig opposition.

Derfor er det noget anstrengende at følge hvordan den amerikanske præsident igen og igen forsøger at tage patent på demokratisering af Mellemøsten. Det palæstinensiske folk har ikke mærket meget til Bush kærlighed når det drejede sig om almindelige menneskerettigheder eller fred. Der har ikke været antydning af kritik fra Bush side af de daglige magtdemonstrationer palæstinensere har mødt hver gang de kommer i kontakt med de israelske besættelses styrker. Magtdemonstrationer der blandt andet kommer til udtryk ved konfiskation af landbrugs jord, oprykning af oliven og citrus træer, tilfældige og forskellige afgørelser ved tjekpoints, tilfældige ransagninger, kropsvisitationer osv. osv. Alt sammen handlinger, der ikke vurderes at have betydning for sikkerhedssituationen, men alene bidrager til at demonstrere magtforholdene. Det flotte resultat ved valget i januar er et resultat af det palæstinensiske folks ønske om forandringer, om fred og demokrati. Det har USA foreløbigt kun bidraget til i meget ringe grad.

Pernille Frahm, formand for Dansk Palæstinensisk Venskabsforening

Husk at melde adresseændring

Hjælp os med at opdatere karto-teket.

I forbindelse med at regeringen fjernede bladstøtten har Post Danmark omlagt en række procedurer, det betyder blandt andet at vi nu ikke får meddelelser om adresseændringer i det omfang vi fik tidligere, når vi udsendte Palæstina Nyt. Derfor er det vigtigt at alle medlemmer og andre modtagere af Palæstina Nyt husker at melde flytning til foreningen. Det gøres nemt ved at maile til os på danpal@danpal.dk



DPV's Formand Pernille Frahm med Mordechai Vanunu, der afslørede Israels atomare hemmeligheder og kom i fængsel i 16 år for det.

DPV Generalforsamling 9. april 2005

Indkaldelse til generalforsamling

Hermed indkaldes til ordinær generalforsamling i Dansk-Palæstinensisk Ven-skabsforening der i år afholdes den 9. april 2005 kl. 10.00 – 16.00 i Blaagaar-dens Medborgerhus, Blaagaards Plads på Nørrebro i København.

Dagsordnen er jf. vedtægterne som følgende:

1. Valg af dirigent og referent.
2. Forelæggelse af bestyrelsens beretning til godkendelse.
3. Forelæggelse af revideret årsregnskab til godkendelse.
4. Behandling af indkomne forslag.
5. Valg af bestyrelsesmedlemmer.
6. Valg af revisorer.
7. Eventuelt .

Indkomne forslag skal være bestyrelsen i hende senest en uge før generalfor-samlingen.

Som traditionen byder er der også en særlig gæst på mødet og i år er det **Mu-stafa Barghouti** (ikke endeligt bekræftet), der blev nummer to ved det palæsti-nensiske valg i januar. Derforuden vil den nye repræsentant i Danmark for det palæstinensiske selvstyre gæste mødet.

Der vil være frokost pause med sandwich og man må derfor gerne melde sin deltagelse på e-mail: danpal@danpal.dk

Med håb om stort fremmøde
Bestyrelsen

Film om Human Rights Marchen i 2004

Der er filmpremiere Søndag d. 10. april kl. 11 – 15.30 på to film der handler om Human rights marchen i 2003.

Forevisningen sker i Nørre Alle Medborgerhus, Nørre Alle 7, Nørrebro.
De to film om International Human Rights March 2003 er:

- **Footprints – Karius Film Production**
- **A Busride To Peace - Nadja Dam og Anne Frisius**

Efter filmene vil der være paneldebat om filmenes temaer ledet af Else Ham-merich.

Frokost til 50 kr., kan forudbestilles ved indbetaling til Lån og Spar 4011 941856 eller ved check til Karen Henriksen, Julius Blomsgade 14,1. 2200 København N.

Entre 50 kr.

Møderække i foråret 2005

Human Rights March kvinderne ar-rangerer i foråret en fortsættelse af deres studiekreds – en møderække – om Israel og Palæstina.

Der er endnu ikke faste dato'er på møderækken, men der er tilsagn fra interessante foredragsholdere så som den afgående UNRWA chef *Peter Hansen* og den konservative Europa parlamentariker *Gitte Seeberg*. Nær-mere oplysning om tid og sted kan ses på www.danpal.dk eller på www.humanrightsmarch.dk

Konference om Flygt-ninge, maj 2005

En gruppe aktive omkring Venskabsforeningen har i et stykke tid arbejdet på at arrangere en konference om flygtningespørgsmålet d. 28.-29. maj. Der er kommet tilsagn fra en række yderst interessante eksperter såsom *Susan Akram, Naseer Arouri, Ilan Pappé og Ingrid Jaradat*.

I skrivende stund er det imidlertid usikkert om der er den fornødne øko-nomiske sikkerhed for at konferencen kan gennemføres.

Følg derfor med på www.danpal.dk eller via e-mail-service. Evt. økonomi-ske bidrag er velkomne. Kontakt i så fald DPV på danpal@danpal.dk

Møder annonceres via E-mail-service

Venskabsforeningens medlemsblad ”Palæstina Nyt” udkommer nu kun 4 gange om året.

Vi opfordrer medlemmer - der ønsker oplysninger om møder, film mv. mere jævnligt - til at tilmelde sig foreningens e-mail-service. Tilmel-ding sker til foreningens e-mail på danpal@danpal.dk.

Yderligere oplysninger om forenin-gens virke kan fås ved at få tilsendt re-ferater fra bestyrelsesmøder. Kontakt i så fald formand Pernille Frahm på foreningens mail danpal@danpal.dk.

Libanon rejse igen

Der er i øjeblikket drøftelser om muligheden af at arrangere endnu en studierejse til Libanon i november 2005.

Venskabsforeningen arrangerede den første studietur til Libanon for et par år siden og turen var en stor succes. Studieturen var tilrettelagt specielt for folk med en faglig og professionel interesse i Libanon og det betød at programmet var indrettet herefter. Det gjorde dog ikke turen mindre interessant for andre "almindelige" deltagere.

Hvis studieturen gennemføres i 2005 kan den desværre ikke afholdes i efterårsferien, fordi den er sammenfaldende med Ramadanen. Der vil være oplysninger om studieturen først i maj 2005 såfremt det besluttes at gennemføre turen.

Brug www.danpal.dk

Venskabsforeningens hjemmeside er igen i fuld drift og det er derfor en god ide at følge med på siden vedr. møder og aktiviteter.

I er også meget velkomne til at sende stof til siden. Det skal helst være dansksproget og noget specielt, dvs. ikke stof som normalt læses i danske aviser. Det skulle til gengæld ikke være så svært...

U-land.dk

Venskabsforeningen er blevet medlem af foreningen u-land.dk, hvilket giver os en god mulighed for at reklamere/annoncere.



Et dansk hus i Palæstina

En gruppe medlemmer har dannet en støttekreds for et større projekt, der skal søsætte en ide om at oprette et dansk hus i Palæstina. Huset skal være med til at styrke og udbygge relationerne mellem Palæstina og Danmark.

Ideen med huset har ulmet længe og været diskuteret i et godt stykke tid. Støttekredsen er bl.a. pens. seminarielektor Søren Højmark, København; sognepræst Kirsten Jørgensen, Kerteminde, projektleder Ali Khilleh, Ramallah/København og lektor Ulla Lundberg, Odense - alle fire personer med et stort engagement i Palæstinasagen.

Støttekredsen vil arbejde på at skabe et sted i Palæstina, hvor danskere med interesse for landet kan opholde sig og /eller hente hjælp og inspiration. Huset skal desuden være en platform, hvorfra danskere kan bidrage fagligt på flere områder i det palæstinensiske samfund. Endelig skal huset også være et sted,

hvor dansk og palæstinensisk kultur kan mødes, og hvor en kulturel og politisk dialog kan blomstre. De økonomiske og organisatoriske rammer for huset er endnu slet ikke fastlagt, men der undersøges forskellige muligheder.

Interesserede må meget gerne støtte arbejdet ved at:

- følge med i projektet
- sprede ideen og informere om huset til relevante personer
- komme med gode ideer og løfte sammen med initiativtagerne

Meld i så fald tilbage til en af nedenstående mailadresser senest d. 15. april såfremt du er interesseret i at være med i støttekredsen. Oplys mailadresse, telefonnummer og stilling. Initiativtagerne er indstillede på et langt og sejt træk, og vil arbejde målrettet for oprettelsen af Det danske hus i Palæstina. Ulla Lundberg, ulla.lundberg@skolekom.dk Kirsten Jørgensen, kjoe@km.dk

Rejse til Palæstina og Israel

Til efteråret arrangerer gruppen Human Rights March Kvinder i Dialog Palæstina – Israel – Danmark en ny rejse på det samme grundlag som Den Internationale Human Rights March i efteråret 2003.

Denne gang bliver det en rejse for danske kvinder, hvor vi bygger videre på vore erfaringer og kontakter i begge lande. Rejsen planlægges sammen med deltagere. Derfor ønsker vi allerede nu kontakt med interesserede kvinder.

Planlægningen vil især foregå over et par weekender, så kvinder fra hele landet kan deltage. Desuden vil vi arbejde med ikke-voldelig-kommunikation og rollespil, sætte os ind i situationen på begge sider m.v. Vi rejser samlet derned. Vi regner foreløbig med at være der 3 uger, men man kan vælge at rejse hjem tidligere. Vi planlægger at bo fast i Øst-Jerusalem, men med mulighed for besøg med privat overnatning både i Israel og Palæstina.

Vi har en lang liste med spændende muligheder for besøg og interessante organisationer og mennesker at møde. Et

par få kan nævnes: Besøg hos beduinerne i Negevørknen, i flygtningelejre, hos landmænd ved muren, der er afskåret fra deres jord, et venskabsprojekt mellem en kibbutz og den arabiske nabolandsby. Møder med israelske organisationer, der arbejder imod muren og besættelsen, og som støtter de palæstinensiske fanger i Israelske fængsler, med israelske militærnægttere, familier, der er ramt af selvmordsbombere, palæstinensiske kvindeorganisationer, forskningsinstitutioner som PASIA og IPCRI, det økumeniske center SABEEL, martyrfamilier, bosætttere. Desuden vil vi deltage i olivenhøsten på marker, som landmændene ikke selv kan komme ud til, sammen med Rabbidere for Human Rights, samt i de demonstrationer og møder, som finder sted, mens vi er dernede.

Interesserede kan henvende sig til:

Karen Henriksen – 35 82 16 17

karenhen@get2net.dk

Human Rights kvinderne er ved at opdatere og omredigere deres hjemmeside, men her kan man læse mere om vore forskellige aktiviteter: www.humanrightsmarch.dk

ISRAEL ER ET BEGRÆNSET DEMOKRATI

(fortsat fra side 1)

er en god ven gennem mange år, og jeg ønsker ikke at skabe flere problemer for ham,« siger Peter Hansen som begrundelse for sine lidt svævende svar.

Du har jo tidligere antydnet, at Kofi Annan har været under pres fra bestemte interesser? »Næ, jeg kender ikke noget til det pres, han har været under. Men amerikanske kongresmedlemmer har lavet underskriftsindsamlinger imod mig, og fra Israels side har man gerne villet se en anden og mere medgørlig generalkommissær, der forholdt sig mindre kritisk til en række af landets aktioner. Og jeg har hørt, at den israelske regerings talsmand har udtrykt tilfredshed med min afgang,« siger Peter Hansen.

Israels dilemmaer

Peter Hansen fatter ikke selv den israelske vrede imod sig. Men han gør omvendt heller intet for at skjule sin kritik af de mangler, som han mener, at Israel som demokratisk land rummer.

»Jeg har gentagne gange givet udtryk for de dilemmaer, som Israel står over for i den meget pressede situation, som landet føler sig i. Israel er et demokrati – i hvert

fald for den israelske befolkning.« Hvad mener du mere præcist med det? »Inden for de grænser, hvor den israelske regering udøver sin magt, bor der både jøder og arabere, og der er ingen, der vil påstå, at de israelske arabere har fulde borgerrettigheder og nyder fuld status med den jødiske befolkning.

Ydermere tror jeg næppe, at der er nogen, der mener, at den arabiske befolkning – palæstinenserne – der bor i de besatte områder, har nogen form for demokratisk indflydelse over for den stat, der udøver magt i disse områder. Det israelske demokrati har på grund af besættelsen og demografien sine begrænsninger. Det er kun et fuldt demokrati for den jødiske del af befolkningen men ikke for alle, der lever under den jødiske stats jurisdiktion.«

Grobund for terror

Peter Hansen advarer (...) imod at dæmonisere palæstinenserne: »Terroren kommer ikke fra ingenting eller fra palæstinensiske gener, som om denne befolkningsgruppe var særligt terrordisponerede. Det er en reaktion på en besættelse, som ethvert sted og enhver national sammenhæng vil give anledning til en

reaktion i form af væbnet modstand. Man kan kalde det terror eller væbnet modstand afhængig af den måde, konflikten bliver søgt styret af de forskellige kræfter på.« Efter valget af Abu Mazen som ny palæstinensisk leder har der været visse optøninger, og den amerikanske præsident George W. Bush har talt om behovet for to-stater. Senest har den nye amerikanske udenrigsminister Condoleezza Rice rejst Europa og Rusland tyndt med budskabet om fred i Mellemøsten.

Men Peter Hansen er forsigtig i sin vurdering af fremtiden: »Vi har tidligere set oplødning og en lang og dyb nedfrysning af en politisk dialog inden for fredsprocessen. Meget tyder på en væsentlig forandring, så man kan bevæge sig videre, og Abu Mazen har i årevis udvist stort mod og konsistens imod anvendelse af politisk vold. Vi har også set den israelske premierminister engagere sig i politiske konflikter, der må være meget vanskelige i betragtninger af hans baggrund som bosætter pionér. Det kan blive første skridt hen mod en to-statsløsning. Men det vil kræve væsentlige indrømmelser fra begge sider. Jeg vil ikke blive lamslået, hvis der sker et sammenbrud igen,« siger den garvede diplomat.

MEDIEKRITIK

Holocaust

Klaus Wivel har ikke forstået en dyt af konflikten og bør holde sig til mindre sprængfarlige emner.

HVORNÅR er det legitimt at påberåbe sig holocaust? Klaus Wivels ord på bagsiden af bogtillægget (28.1.) faldt mig for brystet: »Den omfattende selvmordsterrorisme, som islamiske palæstinensiske grupper har stået for i de seneste par år, er en videreførelse af nazisternes projekt.«

En sådan påberåbelse er ikke kun en affejning af en meget vanskelig konflikt, men er samtidig en videreførelse af dét, som KW advarer imod i sin artikel, nemlig forvanskningen af holocaust. De palæstinensiske selvmordsbomber hører

til i »Israel-Palæstina-konflikten«, som tog sin begyndelse da hundredtusinde palæstinensere i 1948 blev fordrevet fra deres landområde. Påberåber man sig holocaust, når en selvmordsterrorist udløser sin ladning i Israel, mytologiserer man den israelske befolkning og stigmatiserer den palæstinensiske. KW har ikke forstået en dyt af konflikten og bør holde sig til mindre sprængfarlige emner.

Læserbrev i Weekend Avisen d. 4.2.2005 af Bente Fredslund Christensen, stud. mag. i litteraturvidenskab

Medierne og valget

Mens medierne har overgået hinanden i at tale om en fantastisk øvelse i palæstinensisk demokrati, har de været eksperter i at se bort fra 37 års israelsk besættelse, der strider imod al international ret.

Det må kaldes noget af et demokratisk problem.(...)

Og apropos den enorme omsorg for at irakere i Danmark og andre steder skal deltage i det illegitime valg under amerikansk besættelse: Det palæstinensiske valg blev afholdt, mens mere end halvdelen af det palæstinensiske folk, der befinder sig som flygtninge rundt omkring i verden, ikke havde mulighed for at deltage eller få indflydelse.

Uddrag af læserbrev på www.boycottisrael.dk af Henning Paaske Jensen

Kvindeklubber, demokrati og overlevelse

Efterhånden som arbejdsløsheden i mange palæstinensiske landsbyer passerer 70 % bliver det nødvendigt at finde nye veje til at skaffe familien mad på bordet og tøj på kroppen. Måske er denne elendighed en af forklaringerne på, at kvindeklubberne, som blandt andet Dansk Palæstinensisk Venskabsforening i samarbejde med den palæstinensiske landbrugs NGO PARC har understøttet, er blevet så succesfulde.

I januar besøgte en delegation fra venskabsforeningen en del af kvindeklubberne.

Vi havde nok regnet med en smule mere venligt klima, for der var ikke bare koldt, men iskoldt i de uopvarmede lokaler, hvor vi sad bænket sammen med landsbyens kvinder. Og alle hostede og pudsede næser. I løbet af det første døgn havde vi alle sammen reddet os en solid fælles forkølelse, men alligevel var der en varme rundt i de kolde lokaler. Kredsen rundt præsenterede sig, og der var snakken, fnisen og kiggen hinanden an. Men man skal ikke tage fejl, for disse kvinder har taget en beslutning, og de er villige til at betale prisen for den: De vil videre i livet. De vil have uddannelse, erhverv, indtjening og politisk indflydelse!

Mange af klubberne kunne tilbyde undervisning til forberedelse af studentereksamen. Eller kurser i politiske beslutningsprocesser. I demokrati og kvinders rettigheder. Eller praktisk fag som syning, madlavning og hygiejne. Nogle steder havde klubben betydet, at kvinder stillede op til lokalvalg. Et sted fortalte en grinende kvinde os, at hun ville stille op til borgmesterposten i landsbyen: Ja, for jeg vil vælte min bror - han er borgmester i dag! Et andet sted, at familien bakkede op i hendes kandidatur til det kommende lokalvalg. Men langt de fleste havde måttet bruge mange diplomatisk kræfter på bare at få lov til at drage af sted til klubbens møder. Livet i landsbyerne er præget af en meget konservativ livsform. Manden bestemmer over kvinden: Først far og brødre, så manden og svigerfar. Senere måske ens egne sønner. Men i klubben havde mange fået mod til at tage fat på egen udvikling. Jeg var meget opmuntret af at se, hvor besluttede disse kvinder var på at tage deres del af livets glæder og sorger. Langt de fleste ønskede, at deres mænd skulle kunne se nytten af en mere velorienteret og veluddannet ægtefælle. Og mange steder var det lykkedes. For i takt med at mændenes indtægtsmuligheder bliver tilintetgjort af de israelske tjekpoint og af muren, voksede kvin-

dernes bidrag til livets opretholdelse gennem alle mulige små erhverv: Biavl, slag af egne hjemmelavede produkter og håndarbejde. Køkkenhaver og gedeavl. Fremstilling af ost og æg til salg på markedet eller til at holde familien i live, når israelerne erklærer udgangsforbud. Men samtidigt var kvinderne bevidste om, at deres spring fremad i livet kunne blive kilde til utryghed og måske ligefrem jalousi fra mændenes side.

Vi besøgte klubberne mens palæstinenserne valgte Arafats afløser. Derfor var det indlysende at tage det aktuelle valg op. Langt de fleste kvinder ville stemme denne gang, og af dem ville igen langt de fleste selv bestemme, hvem de stemte på. Dette var en klar udvikling i forhold til sidste præsidentvalg i..... Her havde kun en lille del af kvinderne benyttet deres stemmeret, og af dem havde de fleste stemt, som mændene i familien havde bestemt. Nogle af dem var faktisk ikke helt sikre på, hvem, der sidst havde fået deres stemme, for de havde ikke oplevet det som en demokratisk handling, men som en opgave, de havde fået hjemmefra.

Alle kvindeklubberne havde egne mødelokaler. Nogle steder var det et stort tomt

koldt rum med højt til loftet – umuligt at varme op. Andre steder i nybyggede lokaler med køkken og flere rum. Nogle havde it-udstyr og lavede fælles-demokrati projekter. Andre steder bestod udstyret i plastic borde og stole. Et sted havde klubben etableret egen butik, hvor medlemmer kunne købe ind med rabat. En del af klubberne havde etableret en spare-låne-kasse. Disse gav nye økonomiske udfoldelsesmuligheder. Ved et mindre indskud kunne kvinder tage et lån til etablering af en eller anden form for indtægtsgivende forretning: Grøntsagsavl, gedeavl håndarbejde osv. En kvinde havde fået sig et kørekort, og håbede nu at kunne fungere som chauffør. Gennem kvindeklubberne samles de kræfter og meget beskedne ressourcer, som kvinderne i de palæstinensiske landsbyer besidder. Derigennem bliver det umulige muligt, og kvindernes rolle ændres markant fra at være umælende hjemmearbejdskraft til at være selvstændige faktorer i udviklingen af den palæstinensiske økonomi og det palæstinensiske demokrati. Små ressourcer, der giver en enorm virkning!

Pernille Frahm.-



DPV's formand Pernille Frahm og Jytte Hilden sammen med kvinderne i kvinde klubben Hussan ved Al-Khalil (Hebron)

Nye lokal-afdelinger i Ålborg og Odense

- Forslag til vedtægtsændringer

Da det nu ser nu ud til, at Venskabsforeningen over de næste år vil få en række nye afdelinger i Jylland og på Fyn har bestyrelsen diskuteret at udvide bestyrelsen med 2 pladser for at tilgodese medlemmer herfra. Konkret vil vi foreslå en vedtægtsændring, således at der reserveres 2 ekstra pladser til medlemmer fra Jylland og Fyn. Vi vil foreslå at de to pladser ikke besættes med bestemte navne, således at de aktive medlemmer fra disse regioner kan skiftes til at deltage i møderne. Vi ønsker at øge antallet af bestyrelsesmedlemmer, fordi vi har brug for fulde 9 aktive bestyrelses-medlemmer til at køre foreningen. Forslaget udelukker ikke at der er yderligere bestyrelsesmedlemmer fra Fyn og Jylland. De skal dog- som alle andre bestyrelsesmedlemmer forpligte sig til at deltage i møderne i København. Derfor foreslår vi følgende nye §6: §6. Bestyrelsen består af 11 medlemmer, der vælges for 2 år. I lige årstal er 5 medlemmer på valg, i ulige år 4. Der-

udover vil 2 pladser være reserveret til medlemmer fra henholdsvis Jylland og Fyn. Medlemmerne fra Jylland og Fyn behøver ikke at være faste, idet de lokale grupper under Venskabsforeningen herved kan skiftes til at deltage. Genvalg kan finde sted. Bestyrelsen konstituerer sig selv med formand, næstformand, kasserer og sekretær. Bestyrelsen fastsætter selv sin forretningsorden. Alle lokalgrupper i øvrigt kan deltage i bestyrelsens møder med en repræsentant uden stemmeret.

Den eksisterende §6 ser sådan ud: §6. Bestyrelsen består af 9 medlemmer, der vælges for 2 år. I lige årstal er 5 medlemmer på valg, i ulige år 4. Første gang afgøres ved lodtrækning, hvem der er på valg. Genvalg kan finde sted. Bestyrelsen konstituerer sig selv med formand, næstformand, kasserer og sekretær. Bestyrelsen fastsætter selv sin forretningsorden, idét det dog skal indgå, at alle lokalgrupper kan deltage i bestyrelsens møder med en repræsentant uden stemmeret.

Lokalafdeling i Nordjylland

Som led i ønsket om at opbygge en landsdækkende struktur med lokalgrupper fordelt over landet, gik et medlem i Nordjylland for nyligt i gang med at opbygge en lokalgruppe med støtte fra gruppen i Århus.

Første gang de Nordjyske medlemmer mødtes var i forbindelse med en SF-Ålborg arrangeret temaaften om Israel – Palæstina konflikten tirsdag den 1.3.2005. Inger Lumholt tog initiativet og skrev til de nordjyske medlemmer af venskabsforeningen. Hun fik mange positive svar som tegn på interesse for at få etableret

en lille nordjysk filial af Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening. Ikke alle har samme muligheder og frie ressourcer til at indgå aktivt i foreningens arbejde, men der er basis for at mødes og opmuntre hinanden i tale palæstinensernes sag.

Har man lyst til via e-mail at blive orienteret om fremtidige tiltag skal man sende sin emailadresse til Inger, så man kan komme på lokalgruppens emailiste. Inger Lumholt har følgende adresse: Thistedvej 662 Vust, 9690 Fjerritslev, Tlf. 98 22 56 03, e-mail: il@mail-telia.sk

DPV's regnskab 2004

Venskabsforeningens regnskab er blevet revideret og er nu tilgængeligt for alle medlemmer. Vores kasserer har lavet en læsevejledning og interesserede kan få regnskabet samt forklaringerne på danpal@danpal.dk

Køb DVD filmen om Muren

DPV har støttet oversættelsen af Erik Skibsted og Jørgen Flindt Pedersens film Muren og har derfor godt 100 eksemplarer som vi sælger til medlemmer og andre interesserede for 120 kr. incl. porto. Mail til danpal@danpal.dk for bestilling.

Flere tipsmidler til drift

Venskabsforeningen fik igen i år en glædelig julehilsen, idet vores ansøgning fra sommeren ang. tipsmidler til drift blev imødekommet med i alt kr. 83.275 kr. Det er ca. 15.000 kr. mere end sidste år, hvilket skyldes vores store aktivitetsniveau. Tipsmidlerne fra denne driftspulje er ikke under politisk indflydelse i modsætning til tipsmidlerne fra puljen til humanitære formål. Fra denne pulje har Venskabsforeningen tidligere søgt og fået årligt ca. 450.000 kr. Vi forventer ikke at modtage støtte fra denne humanitære pulje, idet vores ansøgninger ikke er blevet tilgodeset de sidste mange år af politiske årsager.

BUPL støttede Jabaliya

BUPL tilkendegav i efteråret 2004 at man ønskede at støtte foreningens arbejde. Efter overenskomst endte det med at vi blev enige om at støtte indsamlingen til genopbygningen af Jabaliya lejrens skole med 25.000 kr.

The Alternative Information Center



www.alternativenews.org

Dårlig handel

Få bosættelser opgives, mens store områder med bosættelser annekteres.

Nedlæggelsen af de få og tyndt befolkede bosættelser i Gaza og på Vestbredden vil koste palæstinenserne dyrt. Sharons plan om tilbagetrækningen – der blev vedtaget i Knesset søndag d. 20.2.- indeholdt også annektering af en række større bosættelser omkring Jerusalem samt inddragelse af yderligere 7% af Vestbredden. Som nævnt i det seneste nr. af Palæstina Nyt indebærer Gaza-planen desuden en amerikansk accept af at flygtningespørgsmålet fjernes fra kommende forhandlingers dagsorden.

Når røgen har lagt sig og denne pris går op for palæstinenserne, vil de nok igen miste troen på forhandlinger med Israel, og starte endnu en Intifada.

Refereret fra lederen i tidsskriftet Challenge Magazine 3. marts 2005. Læs mere om denne handel i Jørgen Flindt Pedersens artikel "Sharons Masterplan" i Information d. 3. marts 2005. Jørgen Flindt skriver bl.a. Israel giver med den ene hånd og tager med den anden, mens verden forblændes af fremskridt.

Logiske Hamas

En talsmand for Hamas sagde for nyligt, at man gerne ville se israelske imødekommenhed før man lovede at overholde en våbenhvile. De israelske tiltag kunne være hjemvenden af deporterede, løsladelse af fanger og stop for likvideringer og andre angreb. Hamas-manden begrundede kravene med, at man før havde overholdt en våbenhvile for blot at se fortsatte israelske angreb på palæstinenserne. Hvis Israel reelt set ønsker en våbenhvile, og ikke kunne umiddelbare taktiske fordele, måtte Israel derfor vise, at man ønskede mere end det.

Hvor befriende at se palæstinensere tøve en kende, og argumentere ganske logisk for deres forbehold.

Set i Horisont d. 7.3.2005

Samme procedure...

Med en våbenhvile, valg og reformer har palæstinenserne gennemført deres del af Køreplanen og flaskehalsen peger da på Israel. Gaza-tilbagetrækningen kan lægge et midlertidigt røgslør, men derefter skal Israel i gang med Køreplanens anbefalinger, hvis nogen husker den. Historien ser imidlertid ud til at skulle gentage sig. Israel vil - som under Abu Mazens våbenhvile i 2003 - sandsynligvis gøre alt for at forhindre, at palæstinenserne kan overholde våbenhvilen.

Der gik kun et par dage efter Abu Mazen var blevet valgt, før israelske sikkerhedskilder meddelte, at de var skuffede over Abu Mazen, som ifølge kilderne ikke ville optrevle terrorgrupperne, men "kun" arrangere våbenhvile. Sharon havde ytret samme holdning under en pressekonference med Jimmy Carter kort før valget, og gjort det klart, at nye fredsforhandlinger afhang af Abu Mazens vilje til at konfrontere Hamas og de andre militante grupper. I ugerne efter valget kunne man læse i pressen, at Israels hær nu ville få frie hænder til at "forhindre terror" og slå ned på militante palæstinensere. Argumenterne var kørt i stilling.

Ovennævnte meldinger giver god grund til at formode, at Abu Mazen heller ikke denne gang har en jordisk chance for at holde en våbenhvile kørende i længere tid. Sharon har meldt ud at han ikke vil forhandle om andre forhold end sikkerhed før end våbenhvilen er testet og PA har stoppet alle angreb og muligheder for angreb på Israel. Sharon vil selv definere, hvilke forhold Abu Mazen skal ordne

Står det til Sharon er fuld optrevling af terrorgrupper såsom Hamas mindstekravet – et krav han ved Abu Mazen ikke vil leve op til, da det vil føre til intern borgerkrig blandt palæstinenserne.

Så spørgsmålet er bare, hvornår Israel slår til for alvor og afslutter den igangværende runde af fredsløfter med en ny omgang blodsudgydelser og den sædvanlige gang propaganda, som de vestlige medier plejer at godtage. Håbefulde tror, at det først sker efter Gaza-tilbagetrækningen.

I en grundigt dokumenteret artikel redegør den israelske professor og kommentator, Tania Reinhart, yderligere for disse betragtninger og begivenhederne i sommeren 2003, hvor Køreplanen blev lanceret og Abu Mazen sat ind som Palæstinas nye premierminister. Reinhart ser de samme tendenser i den aktuelle udvikling og ridser derfor nogle pointer op, der er til at blive klog af.

Læs den fulde artikel på <http://electroni-cintifada.net/v2/article3610.shtml>

Og samme procedure...

En amerikansk general skal – igen – observere, om PA lever op til kravene

En sikkerhedsgruppe under ledelse af den amerikanske general William Ward blev på Tony Blairs internationale "møde" i London d. 1. marts 2005 nedsat for at hjælpe det Palæstinensiske Selvstyre (PA) med at reformere og træne de palæstinensiske sikkerhedsstyrker. Men general Ward skal også fungere som en observatør, der fremover vil kunne dokumentere, om eventuelle brud på våbenhvilen mellem israelere og palæstinensere skyldes manglende handling og vilje fra parternes side.

Samme procedure er iøvrigt tidligere afprøvet, under implementeringen af det USA-producerede Wye River memorandum mellem Israel og PA. Dengang var det CIA der skulle træne, men også observere PA. Så vidt vi husker konkluderede de, at PA gjorde deres bedste... Men det er selvfølgelig ikke noget man husker...

Søs

Oplysninger fra Information d. 2.3.2005

Men det skete i de dage...

Af Grethe Bille

”Det ligner for mig at se et mønster, at vi som EU-valgobservatører bliver modtaget med den høflighed, som etiketten kræver, men ikke med stor hjertelighed. Krigen i Irak har forplumret billedet af den vestlige verden, og der sættes lighedstegn mellem USA og de lande, der støtter krigen i Irak. Vi betragtes af mange som uindbudte indtrængere, der med magt vil indføre demokrati i Mellemøsten. Og her sad vi – en dansker og en englænder som repræsentanter for lande, der er aktive deltagere i krigen” Grethe Bille skriver om valget i Palæstina.

”Det er alt sammen Briternes skyld”!

Min engelske team-partner James Downer smilede lidt usikkert, og jeg var heller ikke helt sikker på, om den tilfornordnede ved det palæstinensiske valg var mede op til en diskussion eller det bare var godmodigt drilleri. Det var aften, og vi befandt os på en af de sidste skoler, vi som valgobservatører aflagde et besøg, før vi skulle være til stede på det sidste valgsted og blive der, indtil optællingen havde fundet sted. Den tilfornordnede fortsatte: ”Hvis ikke Briterne havde givet palæstinenserens land til jøderne i 1917, ville vi aldrig være havnet i den situation, vi sidder i dag.”

Han så ikke ud som om han lavede sjov, og hans kvindelige medtilfornordnede henstillede stiltfærdigt til ham om at holde inde med skydningen. Han trak på skulderen og sagde, at det var jo ikke et personligt angreb på den engelske valgobservatør. En halvvejs undskyldning, men det ligner for mig at se et mønster, at vi som EU-observatører bliver modtaget med den høflighed, som etiketten kræver, men ikke med stor hjertelighed. Krigen i Irak har forplumret billedet af den vestlige verden, og der sættes lighedstegn mellem USA og de lande, der støtter krigen i Irak. Vi betragtes af mange som uindbudte indtrængere, der med magt vil indføre demokrati i Mellemøsten. Og her sad vi – en dansker og en englænder som repræsentanter for lande, der er aktive deltagere i krigen.

Valget af en ny præsident efter Arafats død fandt sted den 9. januar, og vi havde som korttidsobservatører befundet os i Bethlehem et par dage forud for valget for at observere, at forberedelserne til valget foregik efter de af EU udlagte retningslinier. Min teampartner og jeg havde fået tildelt det centrale Bethlehem som vores område. Det omfattede vel omkring 20 skoler, som vi så vidt muligt alle skulle nå at aflægge et besøg på valg dagen og opholde os minimum en halv time på hvert sted. Herefter udfærdigede vi en rapport om vores observationer på stedet og hastede af sted til næste skole. Alle valgstederne var på byens skoler og vi havde ikke nogen problemer med at komme rundt. Der er ikke nogle militære checkpoints inde midt i Bethlehem, men for de, der havde landsbyerne i Bethlehems omegn som valgområde, kunne der let opstå forsinkelser.

Forholdene på valgstederne var meget forskellige. Et par steder var skolens gymnastiksal delt op i op til fem forskellige afstemningssteder, og andre steder foregik det i et klasseværelse, som var så lille, at der næppe var plads til fem valgtilfornordnede, to stemmebokse, stemmeurne og passage ind og passage ud. Det stillede store krav til opfindsomhed med hensyn til opstilling af stemmeboksene, så afstemningen kunne foregå i hemmelighed, og nogle steder var det lidt uheldigt. Det var imidlertid ikke vores opgave at komme med anvisninger, og vi kunne ikke pege på et eneste sted, hvor

de tilfornordnede ikke tog deres opgave yderst alvorligt. De tilfornordnede var for en stor del kvinder og ofte kvinder, der var lærere på den pågældende skole. De havde stor myndighed og havde ikke problemer med at blive behandlet med respekt af deres mandlige kolleger.

En vigtig del af tilsynet var at kontrollere, at de fremmødte havde deres ID-papirer i orden og at de havde ladet sig registrere til valget. Det sidste kunne stadigvæk nås på selve valg dagen, og flere blev sendt af sted til det centrale valgkontor med besked om at blive registreret, før de kunne afgive deres stemme. Mange gamle palæstinensere er analfabeter og havde et familiemedlem med til at følge sig i stemmeboksen. En rørende situation opstod, da en gammel palæstinensisk mand iført den for gamle palæstinensiske mænd sædvanlige vinterpåkledning – en lang godt brugt overfrakke over hans fodlange kjortel, den palæstinensiske hovedbeklædning og støttende sig til sin stok – ankom for at afgive sin stemme. Han var analfabet, men havde ikke nogen til at ledsage sig. Han blev sendt af sted for at finde én, der kunne hjælpe ham. Han kom tilbage med en ung mand, han havde mødt lige uden for valgstedet og som var villig til at hjælpe. Den unge mand havde imidlertid glemt sit ID-kort derhjemme og duede ikke. Af sted igen. Et øjeblik efter kom den gamle tilbage ledsaget af en handicappet, der med besvær holdt sig oppe ved hjælp af to krykkestokke og slæbte

(fortsættes side 10)



www.electronicintifada.net

(fortsat fra side 9)

benene efter sig. Ja, vi befandt os tæt ved bibelhistoriens vugge – eller krybbe, og her hjælper den lamme den blinde – eller hvordan er det nu., det er?

Lukningen af valget blev udskudt et par timer på grund af ”uregelmæssigheder” i Gaza og optællingen var først færdig ud på aftenen. Men allerede på et tidligt tidspunkt var resultatet klart for enhver, og palæstinenserne kørte med hylende horn gennem Bethlehems gader med det palæstinensiske flag ud af vinduerne og hyldede Mahmoud Abbas. De havde igen fået en præsident. Kaos opstod, da bilerne med stemmeurnerne fra de mange afstemningssteder ankom til det centrale valgkontor. Alle skulle ind på samme tid, og trafikken i gaderne var gået totalt i stå. Vi måtte efterlade vores bil og tilbagelægge det sidste stykke vej til fods. Når

jeg siger vi, var det selvfølgelig først og fremmest de tilfornordnede, der havde ansvaret. Vi var kun observatører.

”Oplever du valget som et frit og demokratisk valg? Det er et land under besættelse med alle de begrænsninger, det medfører?” Dette spørgsmål blev jeg stillet af Ole Sippel i et interview til TV. Jeg afslog at svare på det, idet det ikke var min opgave som observatør at udtale mig politisk. I øvrigt var situationen på valgdagen meget forskellig fra Bethlehem til Jerusalem, hvor valget bestemt ikke var frit og demokratisk eller til Gaza, hvor jeg slet ikke tør udtale mig om, hvilke begrænsninger militærets massive tilstedeværelse har lagt på palæstinenserne adgang til at stemme.

Frit og demokratisk? Næppe, men det er livsbekræftende at se, med hvilken

alvor man betragter valget – både fra de, der havde ansvaret for valghandlingens afvikling og fra de stemmeberettigedes side. Også selv om Hamas boykottede valget. Valgdeltagelsen var ikke så stor som ved det første valg i 1996 og forventningerne til fremtiden heller ikke så store. Men valget blev afviklet med den værdighed og respekt som et valg bør afvikles for at kunne kaldes demokratisk

Men det var jo altså også i Betlehem.

4/2/2005, Grethe Bille – der i en år-række har deltaget i Venskabsforeningens arbejde og til dagligt arbejder i Dansk Flygtningehjælp - var udsendt af EU som observatør ved valget i de palæstinensiske selvstyreområder i januar måned. Valget var tilrettelagt og koordineret af EU, som havde udpeget IOM - International Organization of Migration som sin

Abu Mazen i lovløse Gaza

Stort set alle Gaza's palæstinensere – inklusive de progressive kræfter – har store forhåbninger til Abu Mazen. Ikke så meget til hans succes ift. Israel, men mere til hans evner til at rydde op i korrupsionen og lovløsheden i Gaza.

Der er to historier som jeg vil huske fra det seneste besøg i Gaza. Den første er historien om Abu Mazen's ”house-demolitions”. I midten af februar ryddede Abu Mazens loyale styrker samtlige restauranter langs med Gaza's by's strandbred. Bygningerne var illegale, dvs. bygget på stranden uden forudgående tilladelse fra kommunen, men Gaza kommunen har ikke kunnet eller villet gøre noget ved det. Restauranterne var nemlig ejede af det højere borgerskab af officerer og chefer i forskellige sikkerhedsstyrker og dem lagde man sig ikke ud med i Gaza før Abu Mazens tid. En tolkning af nedrivningerne kunne være at man – for at vise magt i dette område – skal rive huse ned, på samme vis som Israel gør det. Men det ville være en simpel og forkert tolkning al den stund at palæstinenserne hader de israelske nedrivninger, mens de jublede over Abu Mazens initiativ. Forklaringen er den simple, at nedrivningerne ikke var uretfærdige eller et angreb på den palæstinensiske modstand, men derimod et forsøg på at indføre lov og orden i Gaza igen. Den følgende dag sørgede Abu Ma-

zen nemlig også for at dele af hans egen ejendom blev revet ned. En mur omkring Abu Mazens villa i Gaza by var blevet bygget langt ude på det som engang skulle blive til et fortov, og det havde kommunen meddelt Abu Mazen. For at vise at loven gælder for alle, blev denne mur revet ned og flytte tilbage på matriklen under stor mediebevågenhed selvfølgelig. Historien om nedrivningerne giver Abu Mazen opbakning og velvilje, og palæstinenserne håb. Men der er fortsat en stor udfordring for Abu Mazen i Gaza. Den anden historie viser det. Mens vi var i Gaza blev Gaza's fængsel angrebet af omtrent 100 tungt bevæbnede mænd, der trængte ind og dræbte 2 fanger og kidnappede en tredje, der efterfølgende blev tortureret og dræbt foran en folkemængde i Bureij-lejren i midten af Gaza. Fangerne var dømt for drab, og vist nok dødsdømte for stikkeri. De 100 mænd repræsenterede en række af de familier, hvis medlemmer var dræbt af de pågældende fanger. De repræsenterede også et par større klaner, som i en del år har regeret i Gaza som om de var myndighederne selv. Klanerne og deres militser er hadede for deres hærgen og

selvtægt, men ingen har indtil videre har ingen kunne gå imod dem. Om Abu Mazen kan vil tiden vise. At han sidst i februar besluttede at en række dødsdomme for kollaboratører nu skal eksekveres, tyder på, at han p.t.. ikke har styrke til det slag.

Søs

Dødsstraf igen?

Den 17. februar 2005 kunne man læse at Abu Mazen havde besluttet at fuldbyrde dødsstraffe for 3 palæstinensiske fanger (kollaboratører). Arafat indførte dødsstraffen i 1995 i forbindelse med oprettelsen af de såkaldte standretter, der dømte palæstinensiske fanger indenfor 24 timer. Standretterne ”State Security Courts” blev nedlagt ved et dekret fra justitsministeren i 2003. Inden da var 30 dømt til døden og 4 af disse fyldbyrdet. Om Abu Mazens beslutning står ved magt vil tiden vise. På konferencen i London i slutningen af februar var der forlydende om at dødsstraffen alligevel ikke bliver genindført...

En jødisk fatwa?

Af Uri Avnery

Den ene af Israels to chef rabbinere skrev i efteråret 2004 under på et manifest, der påbyder drab på civile palæstinensere, hvis det kan redde jødiske liv. Manifestet var fremlagt af Arrangement Yeshivot, der er en militærenhed under den israelske hær med tyngde i bosættelserne. Sammen med et andet ekstremistisk manifest fra samme periode, viser det nævnte manifest, at det ikke bliver nemt for det israelske militær at rydde bosættelser. Uri Avnery skrev om de to manifeste i Information d. 15. september 2004 og vi bringer artiklen her, fordi den fortjener opmærksomhed i anledning af mulig israelsk tilbagetrækning fra Gaza.

I den forløbne uge (september 2004. red.) blev der offentliggjort to chokerende manifeste. Begge kalder på en kommentar. Det første erklærer, at en nedlæggelse af israelske bosættelser i Gaza-striben vil være »en forbrydelse mod menneskeheden«. At bosættelserne er etableret på ulovligt besat jord og beslaglægger sparsomme vandressourcer på den overbefolkede landstrimmel, nævnes der naturligvis intet om. At fjerne disse bosættelser vil være »udtryk for tyranni, ondskab og vilkårlighed«, hedder det i manifestet, der også opfordrer israelske soldater og officerer til at nægte at tage del i den påtænkte »etniske udrensning« af Gaza-bosættelserne.

Manifestets underskrivere tæller Benjamin Netanyahus far og hans bror, foruden Meir Har-Zion – en af Sharons yndlingsdisciple, som blev berømt i 1950'erne på personligt at skære halsen over på adskillige uskyldige beduiner for at hævne drabet på hans søster. Også to tidligere generaldirektører fra ministerpræsidentens kontor er blandt underskriverne. Derimod har kun få religiøse ledere underskrevet manifestet.

Det andet manifest erklærer, at halakha'en – de jødiske lovregler i efterbibelsk tid – ikke blot tillader, men påbyder drab på uskyldige civile palæstinensere, hvis dette kan hjælpe til at redde jøder. Manifestet er underskrevet af Arrangement Yeshivot – en sammenslutning af rabbiner fra bosættelser på Vestbredden og andre religiøse overhoveder, heriblandt den ene af Israels to chefrabbiner (den sefardiske).

Det første manifest burde måske ikke chokere. Trods alt kan man støde på den slags mennesker over det meste af verden. I andre lande kalder man dem fascister. På grund af Holocaust er det ikke en benævnelse, vi ynder i Israel. Det, som forener dem, er en primitiv, atavistisk moralopfattelse, ifølge hvilken 'vi' er en 'overlegen race', 'Guds udvalgte folk',

'Herrefolket' osv., hvorimod 'de' er en underlegen race og Untermenschen osv. Vi kan behandle dem, som vi vil og med god samvittighed, hvorimod de ingen ret har til at gøre noget som helst imod os. I det 20. århundrede bragte sådanne mennesker ulykker og ufattelige lidelser over flere nationer, heriblandt deres egne. Men moralsk sundere nationer fik gudskelov held til at overvinde dem. Jeg beder til, at det også skal lykkes for os i Israel i dag.

Uhyggeligt instrument

Det andet manifest er langt farligere. En religiøs doktrin, der i Guds navn påbyder drab på civile er et uhyggeligt farligt instrument. Og at den er underskrevet af Arrangement Yeshivoti (AY), gør den om muligt endnu værre.

AY er ikke blot en religiøs gruppering – det er også en militærenhed. AY udgør et unikt fænomen i den israelske hær: Militsgrupper dannet på ideologisk-politisk basis med deres helt egne ledere. Da David Ben-Gurion under krigen i 1948 oprettede den nationale israelske hær, De Israelske Forsvarsstyrker (IDF), var han fast besluttet på at eliminere alle politiske væbnede grupper. Således opløste han også Palmakh – den legendariske venstreorienterede elitestyrke, der var baseret på kibbutzfilosofien.

AY er officielt blevet oprettet for at gøre det muligt for studerende på Yeshivot (de religiøse seminarier) at tjene i hæren uden at skulle afbryde deres studier. I praksis udgør de en højreekstremistisk milits, især i bosættelserne. Under deres militærtjeneste er Yeshiva-studerende på papiret underlagt hærens kommandoorden, men i praksis adlyder de rabbinerne, hvis position kan minde om den, som 'de politiske kommissærer' indtog i Den Røde Hær.

Hvis ordre fra hærofficerer og direktiver fra rabbinerne strider mod hinanden, er der ingen tvivl om, at det store flertal af

soldaterstuderende vil adlyde rabbinerne. I hæren bærer et stort og stigende antal officerer kippaer (kalotter, red.) for at signalere deres tilhørsforhold til den religiøse lejr. Lederne af den religiøst-nationalistiske fløj, især dem, der har deres bagland i bosættelserne, har nu i årevis systematisk søgt at infiltrere hæren indefra. I de første årtier havde kibbutzbevægelsen stor indflydelse på IDF. I dag er bosættelserne og andre religiøst-nationale grupperinger ved at tage over. De fylder godt op blandt de nedre og mellemste rækker af officerstanden. Denne udvikling har i kombination med de seneste års optrappede militæringagement i de besatte områder ændret IDF's sammensætning grundlæggende. Det er i dag en helt anden hær.

Med det hykleri, som er karakteristisk for de nationalreligiøse ledere, hedder det ganske vist, at manifestet (det Gud forbyde!) ikke må opfattes som noget operationelt direktiv, men blot er tænkt som rabbinernes uskyldigt forsøg på at forklare nationens ledere, hvad Halakha har at sige om dette emne. Men realiteten er, at Yeshivot-soldater hver dag havner i situationer, hvor de må afgøre, om de skal skyde mod civile palæstinensere eller ej. Så selvfølgelig vil denne 'tekststudielægning' influere på deres handlinger. Manifestet er reelt en dødsdom over mange mennesker.

Civile dræbes dagligt

I forvejen dræbes palæstinensiske civile hver dag. Medierne rapporterer kun om en brøkdel af disse episoder. En ældre, handicappet mand blev forleden begraved under ruinerne af sit hjem, da en israelsk hærbulldozer smadrede det så hurtigt, at hans familie ikke nåede at redde ham i sikkerhed. I sidste uge blev en niårig dreng, der lå og sov i sit hjem, dræbt af

(fortsættes side 12)

(fortsat fra side 11)

sprængfragmenter fra et missil, som en israelsk kamphelikopter affyrede mod bygningen ved siden af. Næsten hver dag bliver palæstinensiske drenge i alle aldre dræbt under stenkast mod tanks og soldater.

Jeg skal ikke kunne sige, hvor mange af disse civile – mænd, kvinder, gamle og børn – der bliver dræbt af Yeshivot-soldater eller af soldater anført af kippa-bærende officerer. Men det står klart, at den halakha-fortolkning, som de højreekstremistiske rabbier nu har lagt frem, har sat et kosher-stempel på sådanne handlinger. Manifestet er ikke alene en de facto ophævelse af forbudet mod mord. Det frikender også enhver morder for at føle skam.

I de religiøse kredse har kun en røst taget til orde imod dette modbydelige dokument – nemlig den lille og modige gruppe, der kalder sig 'Rabbier for Menneskerettigheder'. I en erklæring fra denne gruppe dokumenteres det, at Yeshiva-lederne bevidst har forfalsket de Talmud-tekststeder, deres udlægning

støtter sig til. Ifølge den sande ordlyd er det forbudt for jøder at dræbe alle uskyldige, uanset om det sker for at redde deres eget liv. Trods alt har Gud skabt ethvert menneske »i sit eget billede«.

Desværre vil disse retsindige ord næppe gøre indtryk på IDF's religiøse militser endsige på de bosættere, som nu angiver tonen i hæren.

Mange af de værste forbrydelser er begået i en religions navn. I Josvabogen i Det Gamle Testamente hedder det, at Gud befalede Israels børn at gennemføre en generel etnisk udrensning af Kanaans land. Korsfærdene begik forfærdelige massakrer i dette land, idet de råbte 'Deus le volt' (Gud vil det!). Og for tre år siden sendte Osama bin Laden sine hellige krigere af sted for at dræbe tusinder i New Yorks tvillingetårne i Allahs navn. Må Gud beskytte os imod alle, der vil tale i Hans navn.

Uri Avnery er talsmand for den israelske fredsbevægelse Gush Shalom. Artiklen hed "Gud vil det" og blev bragt i Information d. 15. september 2004.

Bemærkelsesværdigt

I slutningen af februar 2005 besluttede den israelske hær at stoppe den kollektive afstraffelse (i form af husødelæggelser) af palæstinensiske familier, hvis medlemmer iflg. hæren havde deltaget i aktioner mod Israel. Begrundelsen var at disse ødelæggelser ikke havde afskrækkende virkning ift. udøvelse af terror mv.

Lad os håbe at samme logik bliver anvendt i mange andre af livets forhold for palæstinenserne. Israel skal således stoppe al yderligere forfølgelse af palæstinenserne, for det afskrækker selvfølgelig ikke. Tværtimod.

INTERNATIONALT

Israel afviser norsk kandidat til unrwa

Israel har sat hælene i for nominering af den norske diplomat Vidar Helgesen som ny chef for FN's organisation for palæstinensiske flygtninge (UNRWA). Ifølge norske medier skyldes det, at Helgesen har kritiseret menneskerettighedssituationen i Israel. Helgesen,

der er statssekretær i det norske udenrigsministerium, var USA's første bud på en ny leder på posten.

Oplysningerne kommer en måned efter, at UNRWA's afgående danske chef Peter Hansen sagde, at han var blevet tvunget

til at forlade posten, fordi han havde kritiseret de israelske soldaters adfærd i det palæstinensiske område.

Fra DR 1 nyheder, lørdag 19. februar 2005.

En kattepine for EU

Hamas vand kommunalvalget i Gaza, hvor Danmark og andre EU lande bidrager med bistand til kommunale udviklingsprojekter. Da Hamas jo er på EU's terrorliste – efter pres fra USA – skal denne støtte måske indstilles. Hvis det sker, kan man endnu engang spørge, om Vesten nu også ønsker demokrati i Mellemøsten...

For få år siden blev samtlige danske NGO'er med engagement i Palæstina bedt om at redegøre for vores partners politiske ståsted. Foruden et pres fra dansk Folkeparti, var det på baggrund af EU's nye terrorliste, der registrerede Hamas som en af terrororganisationerne i Palæstina. EU's gamle terrorliste havde ikke Hamas på.

Venskabsforeningen meddelte Udenrigsministeriet, at vi ikke støttede Hamas-organisationer.

Nu er sagen så, at det er det danske Udenrigsministerium, der selv støtter Hamas. Som bekendt vandt Hamas – af gode grunde – en overvældende sejr i bl.a. Gaza og partiet overtog derved

en række kommuner, herunder nogle der støttes fra Danmark. Måske derfor har de europæiske diplomater i Israel og Palæstina vældig travlt med at råde Hamas til at opgive den væbnede kamp. De virker ikke til at tænke på stort andet end at komme ud af den kattepine, som demokrati af og til kan sætte én i...

Tanker om 1948

Den israelske kvinde Tikwa Honig-Parnass var i mange år redaktør for tidsskriftet *News From Within* og aktiv på *Alternative Information Center* i Jerusalem. Hun fortalte ofte om sine unge dage i de brigader, der senere blev til den israelske hær. I 2002 blev af hendes artikler om 1948 trykt i den egyptiske avis *Al Ahram* og senere i *Weekend Avisen*. Da Tikwas og centrets analyser i mange år har været kilde til bl.a. Venskabsforeningens arbejde, bringer vi her et uddrag af artiklen.

Det blev et vendepunkt for mig at læse det brev, som min mor gav mig for 19 år siden. Min selvopfattelse blev forandret, og jeg ændrede syn på min generation, fordi brevet afslørede, hvor strålende 48'generationen var blevet programmeret til at afvise ideen om menneskerettigheder og til at acceptere at underkaste sig zionismens »kollektive mål«.

Brevet afslørede en fremskreden fase i den umenneskeliggørelses-proces, jeg gik igennem i min ungdom, såvel som den åndelige og følelsesmæssige forkrøbling, som min generation undergik for at blive i stand til at erobre landet, fordrive de oprindelige, palæstinensiske indbyggere, ekspropriere deres jorde og gøre dem til statens ejendom.

Brevet var skrevet i nærheden af Artuf, Beit Gemal, Beit Nabal og Zacaria, hvis indbyggere var blevet fordrevet og på hvis jorde, der var blevet oprettet kollektiv-gårde for nye indvandrere. Det var skrevet over flere dage på den tidligere benzinstation i Artuf's brevpapir. Øverst på papiret stod der på arabisk og engelsk

»Ahmed N. Sharabti, Manager, Artuf Petrol Station, PO Box 712, Jerusalem, Palestine«.

Forbavsende nok omtaler jeg ikke dette brevhoved med et ord. Mens jeg rev side efter side af blokken, som jeg havde fundet på benzinstationens managers skrivebord, må jeg være blevet konfronteret med de ravgule ord trykt øverst på hver side. Jeg må have vidst, at denne mand havde levet og arbejdet her, men var blevet fordrevet eller tvunget til at flygte af »alle mine glørværdige brødre« i min enhed.

Men når vi dengang fuldstændig overså »fjendens« menneskelighed, når vi med sindsro ikke følte noget som helst, var det et karakteristisk udtryk for den generelle afstand til de palæstinensiske arabere, som 48'generationen følte. Vi opfattede dem som en »miljøbetingset plage«, vi skulle få has på en fornuftig måde og uden had, og vi skulle ikke tøve med at anvende, hvad der måtte blive efterladt, når denne plage var blevet fjernet.

På det tidspunkt tog jeg allerede del i

den mentale akrobatik, som det krævede at ignorere denne »plage«. I alle mine barndomsår i Hadera plejede jeg at se arabiske kvinder fra de omgivende landsbyer sidde i udkanten af markedet i byens centrum med frugter og grøntsager spredt ud foran sig. Jeg blev »ekspert« i kunsten at gå forbi dem uden så meget som at kaste et blik på dem - selv når jeg skulle løfte fødderne over deres fremstrakte ben.

Jeg kan ikke huske, at jeg nogensinde talte med en af disse kvinder. Jeg kendte dårligt navnene på de landsbyer, som de kom fra.

Der var netop slet ikke noget had - der var ganske enkelt tale om den fuldstændige objektivisering af »fjenden«, som gjorde det muligt for os at fastholde vores falske selvopfattelse som etisk overlegne.

Læs hele artiklen på www.palaestina-info.dk.

Se under temaet *Flygtningespørgsmålet* eller <http://www.palaestina-info.dk/side/12/m/5>

MENNESKERETTIGHEDER

Israelsk højesteret behandler sag om fredsvagt

Dansk øjenvidne overværede retsmødet.

Den 36-årige danske fredsvagt Lasse Schmidt var 5. april 2003 øjenvidne til nedskydningen af hans amerikanske kollega, Brian Avery, i Jenin på den besatte Vestbred. Lasse var placeret få meter fra den 24-årige Brian Avery, da amerikaneren blev ramt i ansigtet af en kugle fra et israelsk maskingevær. Brian og Lasse var sammen med fire andre fredsvagter fra Sverige og England. Alle arbejdede for International Solidarity Movement og alle stod stille med hænderne i vejret, da en israelsk armeret mandskabsvogn uprovokeret åbnede ild mod dem. Brian Avery blev

kritisk såret og var heldig at overleve episoden.

Mandag – den 28. februar - var Brian Avery tilbage i Israel for at møde for den israelske højesteret, the Supreme Court i Jerusalem. Retsmødet var en officiel anmodning foranlediget af Tel Aviv-advokat Michael Sfard om at der nu – to år efter – bør foretages en uvildig politundersøgelse af episoden. Lasse Schmidt var tilstede under retsmødet og bliver forenet med Brian Avery for første gang siden den traumatiske episode for to år siden.

Da den israelske hær fortog sin egen, interne undersøgelse af episoden blev de fem øjenvidner fra Danmark, Sverige og England ikke kontaktet. Hæren stillede sig tilfreds med at udspørge de involverede israelske soldater. Undersøgelsen konkluderede at ingen israelsk soldat havde affyret skud i forbindelse med episoden og at der derfor ikke kunne plantes noget ansvar på hverken enkelte israelske soldater eller den israelske hær i almindelighed.

(Fortsættes side 14)

Åh så demokratisk

Information bragte den 8. januar 2005 en bemærkelsesværdig god leder om det palæstinensiske valg. I lederen stod der bl.a. "Selv om man de seneste år har kunnet blive helt i tvivl, så er dette (palæstinensiske valg, Red.) ikke den eneste forhindring (for fred, Red.). Med valget er vi blot tilbage ved udgangspunktet, der før som nu handler om land for fred. Men på trods af, at land er i centrum af konflikten, har vi ikke hørt hverken Bush eller Blair balancere deres krav til palæstinenserne med også at stille krav til Israel om indrømmelser".

Med gennemførelsen af det første demokratiske præsidentvalg siden 1996 i de besatte palæstinensiske områder på søndag tager palæstinenserne et vigtigt skridt hen mod genoptagelsen af fredsforhandlingerne med Israel. Indtil Yasser Arafats død sidste år nægtede Israel kategorisk at forhandle med det, de kaldte for Arafats 'terrorregime'.

USA's præsident George W. Bush har gentagne gange tilkendegivet behovet for, at palæstinenserne nu omfavner demokratiets smukke idealer, hvis de ønsker hans støtte til en egen stat. Og Storbritanniens premierminister, Tony Blair, har inviteret palæstinenserne til konference i London for at diskutere, hvordan de bedst kan reformere sig.

Det er alt sammen fint, for hvem kan have noget imod et mere demokratisk system frem for Arafats enevælde? I hvert fald ikke palæstinenserne, som længe – før Arafats død – har presset på for ændringer.

Derimod kan man med rette stille spørgsmålet: Hvorfor skal Det Palæstinensiske

Selvstyre egentlig være demokratisk for at slutte fred med Israel? Det var ikke demokrati, der var nøglen til fred mellem Israel og nabolandene Egypten og Jordan.

I Egyptens tilfælde var det Israels tilbagelevering af den besatte Sinai-halvø. Og i Jordans tilfælde var det Oslo-aftalen, der skabte den rette atmosfære for underskrivelsen af en fredsaf tale med Israel. Ingen kræver af Syrien, at det bliver demokratisk for at slutte fred med Israel.

Hvor ulogisk det end kan forekomme, at lige præcis palæstinenserne derfor afkræves demokrati, så har de accepteret dels at afholde valg, dels at troppe op til Blairs konference. Dermed tager de det første skridt og fjerner en såkaldt »forhindring for fred«.

Men selv om man de seneste år har kunnet blive helt i tvivl, så er dette ikke den eneste forhindring.

Med valget er vi blot tilbage ved udgangspunktet, der før som nu handler om land for fred. Men på trods af, at land er i centrum af konflikten, har vi ikke hørt hverken Bush eller Blair balancere deres

krav til palæstinenserne med også at stille krav til Israel om indrømmelser. Ganske vist har den israelske hær lovet at trække sig ud af Vestbredden, så palæstinenserne i 72 timer kan bevæge sig frit fra deres hjem til stemmestederne – men på mandag er de tilbage igen. Under valgkampen har kandidaterne været underlagt restriktioner, således at f.eks. to kandidater fra Gaza ikke har kunnet føre kampagne på Vestbredden.

Nummer to i meningsmålingerne, demokratiforkæmperen Mustafa Barghouti, er to gange – senest i går – blevet arresteret af israelsk politi for at befinde sig i Østjerusalem uden tilladelse – hvor kun 5.000 ud af 100.000 kan afgive deres stemme i selve byen.

Mens vi venter på, at palæstinenserne under disse vilkår sætter deres kryds – flest ved Mahmoud Abbas ifølge meningsmålingerne – på søndag, kunne vores ledere passende kræve, at det land, der så ofte omtales som 'Mellemøstens eneste demokrati', også begynder at opføre sig demokratisk.

MENNESKERETTIGHEDER

(fortsat fra side 13)

Den konklusion går stik mod hvad de fem øjenvidner fortæller. Alle aflagde erklæring på, at optakten til skudepisoden var aldeles ufarlig og at der ingen palæstinensere var i området. Alle erklærede de samtykkende, at samtlige skud blev affyret fra maskingeværet på den israelske mandskabsvogn.

Fra hjemmesiden www.palestinafredsvagter.dk (Palæstina Fredsvagter) 27. februar 2005

Hjælp fangerne

De mange tusinde palæstinensiske fanger sidder i israelske fængsler under kummerlige forhold, som er fuldstændig i strid med internationale konventioner. Human Rights kvinder har etableret en fangegruppe som især – men ikke alene – retter sin opmærksomhed på situationen for de godt 100 kvinder og de omkring 400 børn under 18 år. Vi samarbejder med Red Barnet i Sverige og i Palæstina, og støtter de israelske advokater,

der hjælper fangerne. Desuden støtter vi de kvindelige, israelske militærnægtere. Fangegruppen søger herudover at skabe politisk opmærksomhed om fangernes situation bl.a. med et krav om en uvildig FN-undersøgelse af deres vilkår.

Er du interesseret i at deltage i dette arbejde, så kontakt Bodil Heinø – 38 74 17 09

Ret til forsvar indskrænkes

Det israelske parlament, Knesset, har før-

stebehandlet et lovforslag, der indskrænker palæstinensiske fangers ret til møde med deres forsvarere.

Ifølge forslaget – der blev vedtaget med 64 stemmer mod 9 - vil det være op til

fængselsmyndighederne at bedømme om et møde med forsvarerne er til skade for nationens sikkerhed. I så fald vil et møde kunne udskydes i 10 dage.

Socialdemokratiet og Israel

I det seneste nr. af Palæstina Nyt omtalte vi en kronik af Erik Boel og Jeppe Kofoed, hvor de skrev at Israel bør knyttes nærmere

programmet ikke er god. Derfor var det glædeligt at læse Erik Boels kronik "Kravet til Israel" fra Politiken den 3. februar 2005. Boel skriver nu: "Alligevel, og på trods af at Israel stadig udbygger sine bosættelser på Vestbredden, er EU-kommissionen og tilsyneladende også den danske regering nu parat til at udvide handelssamarbejdet med Israel (...) Det er ikke en politik, der kan motivere Israel til at påbegynde den nedlæggelse af bosættelser." Uddrag af resten af kronikken kan læses her:

(...) Hvis visionen om en levedygtig palæstinensisk stat skal blive til virkelighed, er det nødvendigt, at EU og den danske regering øger presset på Israel for at stoppe udbygningen af de israelske bosættelser og motiverer Israel til at nedlægge bosættelserne på Vestbredden ganske som i Gaza.

Indtil videre har EU's og den danske regerings pres bestået i en regelmæssig gentagelse af, at unionen ikke betragter de besatte områder som en del af staten Israel. EU og den danske regering har også fastholdt, at varer fra Israels bosættelser ikke skulle kunne sælges i Europa til lav told, sådan som varer fra selve Israel.

Virkeligheden er imidlertid en anden. Igennem adskillige år er varer fra bosættelserne blevet solgt til EU som 'Made in Israel'. På den måde har bosættelser nydt godt af de samme lave toldsatser som israelske produkter, selv om det er i strid med handelsaftalen mellem EU og Israel. På den måde har danske forbrugere ikke haft mulighed for at skelne israelske varer fra bosættervarer. Efter flere års tovtrækkeri mellem EU-kommissionen og Israel om spørgsmålet, er der fortsat ikke fundet en tilfredsstillende løsning. Alligevel, og på trods af at Israel stadig udbygger sine bosættelser på Vestbredden, er EU-kommissionen og tilsyneladende også den danske regering nu parat til at udvide handelssamarbejdet med Israel. Planen er, at der i løbet af nogle år skal indgås en såkaldt naboskabsaftale, som er det, der kommer nærmest på et egentligt medlemskab af Den Europæiske Union. Aftalen kan føre til, at endnu flere bosætterprodukter vil blive begunstiget med lave toldsatser i EU, og at forbrugere og importører fortsat får svært ved at skelne bosættervarer fra israelske varer.

Personlig ser jeg ingen grund til at tillade, at varer fra bosættelserne finder vej ind i blandt andet Danmark til lav told. Det er ikke en politik, der kan motivere

Israel til at påbegynde den nedlæggelse af bosættelser på Vestbredden, som må finde sted, hvis dannelsen af en palæstinensisk stat skal blive en realitet.

Hvis der indgås en naboskabsaftale, mens Israel udvider bosættelserne på Vestbredden og i strid med den nuværende handelsaftale sælger bosætterprodukter til EU til lave toldsatser, har man jo i virkeligheden sagt til Israel: Vi accepterer, at I bygger bosættelser på besat land. Bosættelser, som medvirker til at forringe palæstinenserne levevilkår, og som er en alvorlig hindring for fred i området. Ja, vi er oven i købet parat til give produkter fra bosættelserne en særlig begunstivelse i form af lave toldsatser, når de sælges i Europa.

I dansk udenrigspolitik er kritisk dialog med lande, der krænker menneskerettighederne, normalt blevet foretrukket frem for boykot og åben konfrontation. Det er efter min mening en fornuftig linje, blandt andet fordi vi i den praktiske politik ofte kommer længere på den måde. Til gengæld har vi så en forpligtelse til at sikre, at dialogen også er kritisk. Hvis det ikke er tilfældet, kan vi utilsigtet komme til at legitimere overtrædelser af basale internationale spilleregler.

Det er netop for at fastholde dialogen med Israel, at Danmark ikke bør støtte en suspension af Israels handelsaftale med EU og ikke bør støtte opfordringer til boykot af varer fra Israel. Landmænd i Israel skal (told)frit og uhindret kunne sælge deres varer i EU inden for rammerne af Israels handelsaftale med det europæiske fællesskab. De bor jo i Israel og ikke i de besatte områder.

Og det er netop for at bevare dialogen kritisk, at Danmark ikke bør støtte, at handelsaftalen med Israel udbygges, så længe Israel udvider sine bosættelser og modarbejder visionen om en palæstinensisk stat, og så længe israelske bosættere nyder godt af EU's lave toldsatser. I strid med den nuværende handelsaftale mellem EU og Israel.

Hvis EU's og den danske regerings dialog med Israel fortsat skal være kritisk, er det nødvendigt at opstille klare kriterier for, hvornår EU kan udvide handelssamarbejdet med Israel: Bosættervarer skal ikke nyde godt af lave toldsatser i strid med den nuværende handelsaftale med EU. Israel bør acceptere, at de besatte områder ikke er en del af staten Israel.

Og bosættelserne skal rømmes.

Men hvis disse betingelser bliver opfyldt, bør vi til gengæld alvorligt overveje at knytte såvel Israel som Palæstina tættere til EU, for eksempel således, at de som led i en indbyrdes forsoning får adgang til EU's indre marked og til dele af det politiske samarbejde. Vel ikke egentligt medlemskab, men dog en gulerod, der er så attraktiv, at den kan tilskynde parterne til at bryde den onde cirkel af vold og modvold. Glem ikke, at der er tale om den måske farligste konflikt på kloden, som allerede i dag har konsekvenser for international fred og stabilitet. Hvis EU kan spille en konstruktiv rolle for at løse denne tragiske konflikt, må vi ikke lade en sådan chance gå fra os.

Hvis vi ikke tør stille krav - og stå fast på dem - risikerer vi, at dialogen med Israel reelt ender i en anerkendelse af bosættelserne. Og så vil nok så megen økonomisk bistand til palæstinenserne og moralsk og politisk støtte til køreplaner for fred ikke bringe os nærmere målet: en løsning af denne ulykkelige konflikt og på længere sigt et fredeligt, stabilt og demokratisk Mellemøsten.

Erik boel



Amnesty: "Statsministeren må være fejlci- teret?"

Efter Anders Fogh udtalelse om Israels særlige forhold udsendte Amnesty denne pressemeddelelse den 2. februar 2005

Amnesty håber at Anders Fogh Rasmussen er fejlci teret, når han som statsminister for et land, der er repræsenteret i FN's Sikkerhedsråd, udtaler, at der gælder særlige regler for Israel, når det drejer sig om at få lande til at overholde FN's resolutioner.

På et valgmøde på Aarhus Universitet citerer Ritzau statsministeren for at sige:
- Jeg er enig i, at Israel ikke til punkt og

prikke overholder alle FN's Sikkerhedsråds resolutioner. Men Israel er ikke ledet af en skruppelløs diktator. Det gør en klar forskel.

"Danmark har en særlig forpligtelse som medlem af FN's Sikkerhedsråd til at fastholde alle verdens lande på, at FN's resolutioner skal overholdes," siger Amnesty International.

"Det er et uacceptabelt signal at udsende, at der gælder ét sæt af regler for demokratiske lande, og et andet sæt for dem, som er styret af diktatorer. Det har været fast dansk udenrigspolitik at bakke FN's Sikkerhedsråds beslutninger op. Vi undrer os derfor over statsministerens udtalelser, og må spørge om han er cite ret forkert?" siger Amnesty International.

Kære Statsminister

Dansk presse annoncerede først i marts, at Statsminister Anders Fogh ville besøge Israel og de palæstinensiske selvstyreområder. Lad os håbe at han – i modsætning til Per Stig Møller – faktisk kommer ud og se forholdene for palæstinenserne. I nedenstående brev har han fået opfordringen efter sine tåbelige udtalelser om, at der gælder særlige vilkår for Israel.

Kære Statsminister. Du har endnu en gang fremsat ensidige udtalelser omkring Israel's krig mod det palæstinensiske folk de sidste 4 år. Denne gang endda i slutspurten af valgkampen. At fornægte at det palæstinensiske folk er udsat for overgreb af dimensioner er fuldstændigt uforståeligt. At anerkende Israels forbrydelser som selvforsvar er at benægte en kendsgerninger de færreste i dag anfægter. Jeg er ikke i tvivl om at du ved en del om konflikten. Men efter at have hørt dine udtalelser stiller jeg spørgsmål ved, hvorvidt du kender til de faktiske forhold i de besatte områder?

Hvorfor skal Israel behandles anderledes end resten af verden? Hvorfor tolereres Israels overgreb mod blandt andre den palæstinensiske civilbefolkning når andre - især arabiske lande - dømmes, invaderes og bekriges for meget mindre? Hvordan kan du og den endeløse række af Israels tilhængere i Danmark ignorere Israels aggressioner og overgreb mod sine naboer de sidste 50 år?

Jeg var for nylig i Palæstina for første gang. Rejsen til Palæstina var et privilegium som jeg har ventet på i hele mit liv. Rejsen var dog en nedslående oplevelse. Udover at overvære det netop afholdte



Anders Fogh Rasmussen og Ariel Sharon

demokratiske præsidentvalg oplevede jeg på egen krop den elendige palæstinensiske dagligdag forårsaget af den israelske undertrykkelse og den ydmygende behandling over alt i de besatte områder. Især ved de utallige israelske checkpoints (i alt 736 checkpoints) der forpester palæstinenserne liv. Hver eneste dag og øjeblik.

Uanset hvilke formål og hensigter du

havde med dine udtalelser, så vil jeg bede dig om at give dig tid en gang til at besøge de besatte områder og opleve palæstinenserne dagligdag. Jeg vil med glæde invitere og vise dig rundt. Mange har taget turen til de besatte områder. Kun de anstændige valgte ikke at tie med, hvad de oplevede og så. Du vælger datoen.

Misbrug af Krystalnatten

Mosaik Trossamfunds ledelse havde i 2004 desværre valgt at markere 66-års-dagen for Krystalnatten, den 9. november 1938, på en højst uheldig måde. New Outlooks John Saitz kommenterede forløbet i New Outlooks medlemsblad efterfølgende:

Mosaik Trossamfund ledelse havde i år desværre valgt at markere 66-års-dagen for Krystalnatten, den 9. november 1938, på en højst uheldig måde. Dels havde man i år på ny afvist de arrangerende antiracistiske foreningers stående indbydelse til at deltage i det fælles møde på Nytorv og Rådhuspladsen, som også New Outlook var medarrangør af. I stedet holdt man så et separat jødisk møde foran Synagogen og gik dermed glip af muligheden for at give det fælles arrangement et mere jødisk præg og advare mod nye antisemitiske tendenser.

Til mødet foran Synagogen begik man så den fadæse at indbyde journalisten Ulrik Høy, der er kendt for sine højre-ekstremistiske synspunkter, til at holde hovedtalen. Denne tale viste sig – ikke overraskende – at være spækket med de intolerante og hadefulde udtalelser, han er berygtet for. Bl.a. kommenterede han vores krystalnatsmøde på Nytorv og Rådhuspladsen med disse ord:

”Og omme på Rådhuspladsen? Jamen her mødes den rabiate venstrefløj for at fordømme Israel. Her sættes der lighedstegn mellem nazisternes forfølgelse af jøderne i 1930’erne og israelernes forfølgelse af palæstinenserne NU. Ondskaben fornyer sig.”

Til denne svada må man jo spørge: Hvordan kan Ulrik Høy stå foran Synagogen og vide, hvad der samtidigt bliver sagt ved et andet møde på Rådhuspladsen. Sandheden er, at i komitéen, der arrangerede mødet på Nytorv og Rådhuspladsen, havde vi udtrykkeligt aftalt, at der ikke ved denne lejlighed måtte forekomme

hadefuld antiisraelsk retorik, og at denne aftale fuldt ud blev respekteret af samtlige talere.

Ulrik Høys smagløse bagvaskelse og misbrug af mindet om Krystalnatten blev yderligere forstærket, da Henri Goldstein efterfølgende i en artikel i Jødisk Orientering om ”2004 – set med jødiske øjne” skrev:

”Den jødiske ulykke i 30’erne og 40’erne blev igen misbrugt, bl.a. da Krystalnatten skulle mindes i det danske samfund – ja, man sammenlignede Israel med nazisterne og gjorde det jødiske offer til bøddel endnu en gang. Men teknikken er ikke ny: Nazisterne påpegede også, at jøderne selv var skyld i deres ulykke. Så arrangementerne af nogle af Krystalnats-arrangementerne var ikke særlig opfindsomme.” M.h.t. til vores og de øvrige anti-racistiske foreningers Krystalnats-møde på Nytorv kan oplyses, at hovedtalen her blev holdt af vores medlem Ulla Jessing (født Friedländer). Hun berettede gribende om, hvordan hun som 14-årig oplevede Krystalnattens rædsler i Berlin kort tid før, hun måtte skilles fra sine forældre, der begge omkom i Auschwitz. Hun sagde også, at når hun i mindedes disse oplevelser måtte hun tænke på de lidelser, sagesløse mennesker rundt omkring i verden stadig i dag må døje med. En flot og smuk krystalnats-tale.

Så trods Mosaik Trossamfund svigt var der i år i det mindste ét møde, hvor Krystalnatten blev mindet på en anstændig måde: det der fandt sted på Nytorv og på Rådhuspladsen.

MØ-netværk om Det Arabiske Initiativ

Udenrigsministeriet og danske NGO’er har nu etableret et netværk for de danske organisationer og initiativer, der arbejder med regeringens arabiske initiativ og Mellemøsten generelt.

En form for koordinator er ansat og skal indtil videre primært formidle information mellem alle involverede via et nyhedsbrev.

Man kan tilmelde sig og få dette nyhedsbrev hos Camilla Wass på cwa@euromedrights.net

Elever fra Thisted skal til Palæstina

I slutningen af marts rejser en gruppe elever sammen med Knud Holch Andersen til Bethlehem for at deltage i et seminar om elevindflydelse og skoledemokrati.

Fem elever fra Thisted Gymnasium er med.

Elever og lærere fra de to lande er i øvrigt forlængst begyndt at diskutere på et virtuelt conference-center. Således har en elev fra 3.g. på Thisted Gymnasium skrevet et - efter rektors mening - særdeles velargumenteret indlæg som et svar på et spørgsmål fra en palæstinensisk lærer, nemlig: Hvordan skaber man en ligeværdig diskussion i en klasse?

lolkbergske.dk

Politiske fanger

Mange tusinde palæstinensiske fanger sidder i israelske fængsler under kummerlige forhold, som er fuldstændig i strid med internationale konventioner. Human Rights kvinder har etableret en fangegruppe som især – men ikke alene – retter sin opmærksomhed på situationen

for de godt 100 kvinder og de omkring 400 børn under 18 år. Vi samarbejder med Red Barnet i Sverige og i Palæstina, og støtter de israelske advokater, der hjælper fangerne. Desuden støtter vi de kvindelige, israelske militærnægtere. Fangegruppen søger herudover at skabe

politisk opmærksomhed om fangernes situation bl.a. med et krav om en uvildig FN-undersøgelse af deres vilkår. Er du interesseret i at deltage i dette arbejde, så kontakt Bodil Heinø – 38 74 17 09

Spændende dialog med skolefolk i Bethlehem

Thisted Gymnasium og HF-kursus har været tovholdere på det første seminar i et dansk-palæstinensisk skoleudviklingsarbejde

Thisted Gymnasium og HF-kursus har været tovholdere på det første seminar i et dansk-palæstinensisk skoleudviklingsarbejde. »Skolen har stærke ledere med stort initiativ«, »Skolens administration har den afgørende beslutningskompetence«. »Elevenerne involveres aktivt i skolens beslutninger«. Sådan lyder nogle af i alt 81 vidt forskellige holdninger til skoleledelse, som 35 skolefolk diskuterede i grupper i begyndelsen af denne måned under et seminar i Bethlehem. Målet var at nå frem til enighed om de ti vigtigste værdier. Begejstringen for værdibegreberne og diskussionen var så stor, at 21 ud af 25 ad spurgte betegnede metoden som »very good« eller »excellent«.

- Vi brugte dem også i Bosnien med succes. De giver anledning til refleksion over, hvordan man driver skole, forklarer rektor Finn Jorsal, Thisted Gymnasium. Finn Jorsal og lektor Knud Holch Andersen har efterhånden en del erfaring i internationalt skolesamarbejde. Efter Balkan-krigen har Thisted Gymnasium

således været med til at støtte en demokratisk udvikling i Bosnien - via mellemfolkeligt samarbejde.

Nøglerolle

Og nu har Thisted Gymnasium fået en nøglerolle i et skoleudviklingsprojekt med Palæstina, der støttes af Gymnasie-lærernes Landsforening og Danida. Knud Holch Andersen er tovholder i projektet.

- Vi vil ikke være eksperter på nogen måde. Det overordnede perspektiv er at bidrage til en udvikling, de selv sætter på dagsordenen, understreger Finn Jorsal, der sammen med en kollega på Fyn var ansvarlig for seminarets forberedelse og gennemførelse.

Opholdet i Bethlehem gjorde et stort indtryk på Finn Jorsal og Knud Holch Andersen, der var indkvarteret på det lutherske kirkecenter.

- Mødet med de mennesker er dybt fascinerende. De er så utrolig meget anderledes end det bastante mediebillede, vi får, siger Knud Holch Andersen.

Kristne

De palæstinensiske skoler i netværket er alle kristne. Alligevel udsættes skolerne for chikane og er blevet ødelagte, fordi de har været brugt som basis for israelske militær-operationer.

- Lærerne formår lynhurtigt at få repareret tingene og sørger for at få struktureret en hverdag for børnene. Det er imponerende at se, hvordan skolefolkene er i stand til at se bort fra de enorme politiske problemer, tilføjer Finn Jorsal.

Han har i øvrigt følt sig helt tryk i Bethlehem - også selv om han opholdt sig der i ugen op præsidevalget.

- Når man er der, mærker man ikke de vilkår, de har... Samarbejdet med de fire palæstinensiske skoler - tre i Bethlehem og en i Ramallah - omfatter foruden Thisted Gymnasium også Hasseris Gymnasium, Grenå Gymnasium og Fyns HF-Kursus. Og det strækker sig i hvert fald ind i 2006.

Thisted Dagblad 25. januar 2005

Debat på Allerød Gymnasium

Elevrådet på Allerød Gymnasium havde d. 20. januar 2005 inviteret repræsentanter for parterne til en formiddagsdebat i gymnasiets aula. Fra Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening kom næstformanden Fathi El Abed, fra Dansk-Israelsk Selskab kom formanden Otto Röhl. Til at give eleverne en baggrund for-/ introduktion til konflikten havde man inviteret journalist ved Weekend-avisen Klaus Wivel. DPV medlemmet Poul Milberg var med og anmelder her seancen:

Det kunne ikke kaldes en objektiv introduktion, som de mange elever fik af Klaus Wivel. Det var en introduktion set med israelske briller, og at kalde Abraham og Isaks hjemland for "civilisationens vugge" må kaster tvivl om Wivels generelle kulturhistoriske viden og forudsætninger. Efter oplæg fra de to "kombattanter" var der åbent for spørgsmål fra salen, og spørgelysten var stor. De mange særdeles kvalificerede og meget præcise spørgsmål fra eleverne bidrog til en meget seriøs og sober debat, som kom godt ned i den historisk og aktuelle særdeles komplicerede konflikt.

Der var et klart flertal af stærkt kritiske spørgsmål til Otto Röhl's fremstilling af de israelske synspunkter, og realiteterne i den aktuelle konflikt gjorde det også

svært for OR at være en forsvarer for Israels politik overfor den palæstinensiske befolkning på Vestbredden og i Gaza. Her nogle af spørgsmålene til Otto Röhl:

- » hvorfor opfylder Israel ikke menneskerettighederne?
- » fralægger Israel sig ikke et ansvar ved hele tiden at henvise til palæstinensisk terror?
- » er Sharon blevet mere moderat?

Til Fathi var der spørgsmål som:

- » hvorfor gør det noget, at israelerne har byer på Vestbredden?
- » hvorfor kunne du ikke komme ind i Gaza under dit besøg på Vestbredden?
- » hvad tror du, jeres nye præsident vil og kan gøre for at få fred?

Der var naturligvis spørgsmål, som var rettet til begge på en gang:

- » - begge folk har åbenbart svært ved at forstå hinanden. Hvorfor?
- » - vil der blive fred, hvis Israel trækker sig ud af de besatte områder?
- » - hvordan ser den ultimative løsning ud for jer??

Udover at besvare spørgsmålene fra salen gav svarene naturligvis også de to gæster anledning til at "krydse klinger" indbyrdes. Der var en fin, positiv og nysgerrig atmosfære over den to timer lange debat, og selv om der ikke blev tid til spørgsmålene fra alle de oprakte hænder fra salen, så har eleverne på Allerød Gymnasium og ikke mindst initiativgruppen sikkert været tilfredse med at have brugt en formiddag på emnet.

Af Poul Milberg Petersen

Kirker vil presse Israel økonomisk

Kirkernes Verdens-råd opfordrer sine medlemskirker, herunder den danske folkekirke, til økonomiske indgreb over for den israelske besættelse

Kristne kirker over hele verden bør undersøge, om de gennem handel eller investeringer er med til at støtte den israelske besættelse af Vestbredden og Gaza, og hvis de er det, bør de overveje at ændre praksis.

Det mener Kirkernes Verdensråd, der netop har afsluttet sit årlige møde i rådets centralkomite. Dermed følger verdensrådet en lignende beslutning i den Presbyterianske Kirke i USA.

- Hensigten er at få medlemskirkerne til at fokusere på, om de er med til at støtte besættelsen af de palæstinske områder. For eksempel ved at importere varer fra israelske bosættelser eller ved at have investeringer i

firmaer, der aktivt bidrager til besættelsen, siger domprovst i København, Anders Gadegaard, der deltog i mødet som repræsentant for den danske folkekirke.

I et notat fra Kirkernes Verdensråd hedder det, at de 347 medlemskirker alvorligt bør overveje "økonomiske foranstaltninger, som er passende, gennemsigtige og ikke-voldelige". Notatet minder kirkerne om, at de af dem, der har investeringspuljer, har "mulighed for at placere deres kapital, så den støtter fredelige løsninger på konflikt".

- Der er ikke tale om en aktion mod Israel som sådan. Opfordringen er

måltrettet mod aktiviteter, som er med til at opretholde besættelsen, siger Anders Gadegaard.

Han tvivler på, at beslutningen får de store konsekvenser herhjemme. Den danske folkekirke råder i modsætning til for eksempel den svenske ikke over den type af investeringer, som kan komme under lup. De danske kirker kan først og fremmest bidrage ved at lade være med at købe varer fra de israelske bosættelser.

Fra Kristeligt Dagblad 26. februar 2005

KULTUR

Images of the Middle East

»Identitet under forandring« lyder det centrale tema for en række aktiviteter i 2004 – 2007, der kulminerer med en landsdækkende festival i juni–september 2006

Krigen i Irak. Islamisk fundamentalisme. Flytninge. Konflikten mellem palæstinsere og Israel.

Sådan ser det daglige og trøstesløse billede af Mellemøsten ud i de danske medier, men nu vil Center for Kultursamarbejde med Udviklingslandene (CKU), som står bag Images-kulturfestivalerne, vise et helt andet billede af regionen.

Under titlen »Images of the Middle East« sætter CKU fokus på Mellemøstens samtidskulturer og de enorme forandringer, der sker i regionen i øjeblikket.

»Identitet under forandring« lyder det centrale tema for en række aktiviteter i 2004 – 2007, der kulminerer med en landsdækkende festival i juni–september 2006. »Vi ved i Danmark ikke så meget om Mellemøstens mangfoldighed på det kulturelle felt. De fleste kender kun det, de ser i medierne, og det er de politiske begivenheder og brændpunkter. Vi bliver ikke præsenteret for de voldsomme

forandringer, der sker blandt de unge og i byerne,« siger Olaf Gerlach Hansen, chef for CKU, der er en institution under Udenrigsministeriet.

Festivalen arbejder på tre fronter: Et bredt kulturprogram, et program for undervisning i skolen, bl.a. med udveksling af elever og lærere, og et dialogprogram for bl.a. kunstnere og mediefolk.

»Kulturprogrammet kommer til at indeholde både musik, teater, billedkunst, foto, film, arkitektur og litteratur. Det bliver ikke kun finkultur, men også ungdoms- og populærkultur,« siger Olaf Gerlach Hansen.

Ud over hovedtemaet »Identitet under forandring«, der tager fat på selvopfattelse, identitet og livsværdier, har festivalen tre undertemaer.

»Det ene er »Generationer«, der handler om børn og unge. På dét område sker der voldsomme forandringer. Om 10-20 år vil regionen have forandret sig alene af

den grund. De unge i bykulturen interesserer sig meget for det moderne og vestlige og den omgivende verden. Det andet undertema er »Køn«. Også kønsrollerne er under forandring. Det tredje er »Mellemøstens rum«, hvor vi beskæftiger os med det private contra det offentlige rum. Helt konkret kigger vi f.eks. på de unges mødesteder i byerne,« siger Olaf Gerlach Hansen.

CKU har det overordnede ansvar for planlægningen af festivalen, men man vil samarbejde med en række organisationer, bl.a. Københavns Internationale Teater, Kunstakademiet og DR. CKU bruger selv ti mio. kr. på festivalen, og man håber at få yderligere 15 mio. kr. via fundraising.

Læs mere om Images festivalerne på www.images.org og på www.dccd.dk

Refereret fra Berlingske Tidende 3. januar 2005.

Afsender:
Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening
c/o Elsebeth Holm,
Sødalen 15,
2820 Gentofte

MAGASINPOST

B



Returneres ved varig adresseændring

palæstinaorientering



Tegn abonnement!

Tidsskriftet Palæstina-Orientering har i mere end 26 år bragt vigtige baggrundsartikler og grundige analyser af udviklingen i Mellemøsten.

Tidsskriftet Palæstina-Orientering udkommer fire gange om året. Pris 140 kr.

Giro 9 02 38 95
Hvedemarken 5
3060 Espergærde